

legelivet

På disse nye sidene i Tidsskriftet – legelivet – finner du stoff om legers liv. Her er det presentasjon av arbeidssteder, nyhetssaker, nye doktorgrader, nye spesialister, nyansettelser, prisutdelinger og minneord. Alt samlet på ett sted – så du kan følge enda bedre med.

Steinar Solberg.
Foto: Privat

Steinar Solberg (f. 1953) er dr.med. og overlege ved Thoraxkirurgisk avdeling, Hjerte-, lunge- og karklinikken, Oslo universitetssykehus, Rikshospitalet. Han er tillitsvalgt.

«Avstanden mellom topp og bunn i sykehuset er blitt større»

Før og nå

Jeg ble født inn i den norske velferdsstaten og gjenreisningen av landet etter krigen. I familien var det sjømenn, håndverkere og arbeidere. Fellesskap, sosialdemokrati og samfunnsbygging var grunnfestet.

Min mormor opplevde at folketrygden ble innført. Med de begrensede materielle ressursene hun disponerte som enke, kom pengene godt med, men det var problematisk: I bibelbeltet der hun vokste opp og bodde, var det nærmest syndig at det kom uventede penger rett i postkassen. Hennes bekymring var om naboen visste om dette. Nå planlegger hennes yngste barnebarn pensjonsbetingelser. Uten blygsel diskuterer man nå med sine kolleger om hvor mye man kan få ut av systemet.

Jeg tror mormor og jeg er ganske typiske for vår tid. Men endringer i samfunnet har gjort at jeg kan uttrykke meg mer kritisk enn det mine bestemødre kunne. Før jeg studerte medisin, var jeg ufaglært laborant på Rikshospitalet. Da var det færre administrative sjikt over meg enn det jeg nå har som overlege på samme sykehus. Antall ansatte i administrasjon og ledelse har økt og har tiltatt seg en kultur og en posisjon som ikke er knyttet til det å være hjelpere eller tilretteleggere for kjerneaktiviteten, som er pasientarbeid. Avstanden mellom topp og bunn i sykehuset er blitt større. Samtidig har forskjellen i virkelighetsbeskrivelse økt.

Ledelse og administrasjon spør ikke hva de kan bidra med for å gjøre pasientarbeidet bedre eller lettere. I stedet krever de rapporter og kommer med pålegg om hvorledes arbeidet skal gjøres. En stadig økende del av legens arbeidstid må dermed brukes til annet enn pasientarbeid.

Hos min salige farmor hang det et åklede hvor det sto: «Ei lita kone gjør mye mens ei stor snur seg.» Det er ikke bare disse kloke ordene som gjør at jeg er i harnisk over endringene i sykehussystemet i Oslo-området de siste årene. Endringene må være en av de største skandalene i norgeshistorien. Ideene og analysene bak Oslo universitetssykehus er mangelfulle og uklare. Ingen objektive suksesskriterier er definert. De fleste pasientrettede funksjoner har fått det vanskeligere. Få ansatte har fått bedre arbeidsforhold. Tegnene på at gigantsykehuset lider av elefant-syke blir stadig flere. Stordriftsulempene er åpenbare, men dessverre legger ikke sykehusledelsen vekt på å erkjenne eller løse disse. Man velger heller å engasjere seg i en avledningsmanøver av et luftslott, Campus Oslo, som i beste fall kan være i drift om 20 år. En skandale forsøkes tildekket med en ny.

Steinar Solberg
steinar.solberg@rikshospitalet.no

 Podkast på www.tidsskriftet.no